

[Ib Christensen]

de, og for store dele af det private arbejdsmarked uden for LO-området har der i øvrigt heller ikke været reelle forhandlinger. For det andet er man bekymret over det efterslæb, som er opstået, og som kan regnes ud til forskellige størrelser, alt efter hvilket udgangspunkt man har, men det er dog givet, at der ligger et efterslæb. For det tredje er der en ting, som i og for sig er helt gratis. Hvis man, hvad jeg ikke bebrejder regeringen, er særlig opmærksom på de økonomiske konsekvenser af lønjusteringer, så undrer det mig – og det vil jeg gerne spørge arbejdsministeren om – hvorfor man foreslår et paritetisk nævn i stedet for at sikre forhandlingsmuligheder inden for de forskellige overenskomst- og aftaleområder. Hvorfor skal dette paritetiske nævn absolut nedsættes, i stedet for at man bruger den sædvanlige forhandlingsprocedure? Det skulle ikke koste regeringen noget at give den koncession, som man har krævet i den resolution, som blev bakket op af 20.000 mennesker på Slotspladsen i går. Jeg vil gerne have svar på dette spørgsmål. Det ville være en koncession, som ikke kostede regeringen noget.

Ensidigheden i regeringens forslag er jo iøjnespringende. Værdistigningsafgiften er endnu en gang skudt ud i det uviste. I mellemtiden og i fremtiden kan jord- og ejendomspekulanter glæde sig over nedsættelsen af jordbeskatningen i amterne og over de nye kapitalgevinster, som regeringens overenskomstindgreb med dets inflationsvirkninger vil forære dem ganske skattefrit.

Vi kan da også notere, når hr. Kjeld Olsen taler om, at økonomisk demokrati sandelig nu skal ind i billedet, at en af de ting, der er sket, er netop, at man har solgt ethvert krav om medejendomsret for lønmodtagerne i forbindelse med denne overenskomstløsning.

Jordværdierne stiger nu med ca. 30 mia kr. om året. På det område, og kun på det, letter regeringen beskatningen, og de 30 mia kr. om året, som jordværdierne stiger, svarer stort set til hele lønsummen inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område, hvor man er så forfærdelig bekymret over, at garantilønnen nu sættes op med 1 kr. 20 øre, respektive 1 kr. 20 øre yderligere næste år. Der er en voldsom asocialitet i hele denne politik. Det har ikke noget med helhed at gøre. Det er en

politik, der har et ganske bestemt sigte og en ganske bestemt og tydelig slagside.

Der er et andet detailområde, jeg også vil påpege, hvor man griber ind på en måde, som ikke har været fremme i debatten endnu. Det drejer sig om et afgrænset område som de praktiserende læger, der nu bliver udnævnt nærmest til lønmodtagere og ansatte under amterne, mens de dog hidtil har været betragtet som tilhørende et liberalt erhverv. I den forbindelse vil der blive tale om lovfæstelse af begrænsning af den fri etableringsret, hvad hidtil kun har været noget, der er sket gennem overenskomsterne.

Sådan kan man på område efter område påpege begrænsninger og indsnævring af uhyggelig karakter i hele den fri forhandlings- og aftaleret.

Avanceloven er den sædvanlige omgang psykologisk øjenblår, som ikke kan administreres, og som intet vil betyde, ud over at den kan genere virksomhederne med overflødigt papirarbejde og bureaukrati. Efter uden glæde at have registreret en timelønstigning på 1 kr. 20 øre på garantilønnen vil lønmodtagerne opleve, at prisstigninger og skatter vil æde lønstigningerne, antagelig efterfulgt af en devaluering på 15–20 pct. ifølge meget samstemmende forlydender. Hvordan mon det vil virke psykologisk over for en regering, der kun holdes oppe af centrumdemokraters, radikales, kristeliges og erhvervspartiets kroniske og velbegrundede valgskræk?

Efter denne regerings og dermed indkomstpolitikens sammenbrud må frie og dermed ansvarlige forhandlinger erstatte statslige, anarkiskabende overgreb mod arbejdsmarkedet. En progressiv jordbeskatningspolitik må erstatte regeringens sociale momsforhøjelser. En beskæftigelsesfremmende kronefrigivelse må træde i stedet for kronens arbejdsløshedsfremkaldende binding gennem EMS-samarbejdet til D-marken og vilkårlige devalueringer. En effektiv monopolbekæmpelse må afløse en illusorisk avancelov. Lettelse i skatten på arbejde må afløse en ukritisk offentlig tilskuds politik til særinteresser. En lavrentepolitik vil under disse omstændigheder kunne efterfølge ågerrente politik og udlånslofter. En skatte- og boligreform kan beskære uproduktive, samfundsøkonomisk forkerte dispositioner, spekulation i jord og bolig og subsidier til velbærgede